

γυναικοπίστευτος ὁ, ἐνιαχ. γυναικοπίστευτος Κύπρ.
Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικα καὶ τοῦ ρηματ. ἐπιθ. πιστε-
υτός.

Ὁ δίδων πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῶν γυναικῶν. Πβ.
γυναικόπιστος 2.

γυναικόπιστος ὁ, Πόντ. (Τραπ. Οἶν. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ πίστη.

1) Ὁ μὴ χαίρων ἐμπιστοσύνης, ὡς πιστεύεται ὅτι δὲν
χαίρουν αἱ γυναῖκες ἐνθ' ἄν. : Ἀμὰν ἀτὸς πάλι! γυναικό-
πιστος ἄνθρωπος! τσέμον λογαριάζει ἀτόνα; ("Ὡχ κι' αὐ-
τός! γυναικόπιστος ἄνθρωπος! ποιὸς τὸν λογαριάζει;) Οἶν. 2) Ὁ παραβλέπων τὰ ἐλαττώματα τῆς συζύγου του
ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς πρὸς αὐτὸν ἀφοσιώσεώς της Πόντ.
Συνών. γυναικοπίστευτος.

γυναικόπουλο τό, ἐνιαχ. γυναικόπ'λο Βιθυν. (Κίος)
ῥαικόπουλο Καππ. (Ἀξ.) ῥαικόπουλο Καππ. (Ἀξ.)

Ἐκ τοῦ οὗς. γυναικα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-πουλο.

1) Ἡ σύζυγος, θωπευτικῶς Καππ. (Ἀξ.) : Τὸ ῥαικό-
πουλο μ'. Πβ. γυναικάκι 2β, γυναικίτσα, γυ-
ναικούλα 4. 2) Ἡ γραῖα γυνή, ὡς σμικρυνθεῖσα ἐκ
τοῦ γήρατος Βιθυν. (Κίος). Πβ. ἀνθρωπόπουλο,
διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀνθρωπόπουλλο 2.

γυναικοπροίκι τό, Κύθν. Τῆν.

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ προίκιό. Πβ. γυναι-
κοπροῦκα, εἰς ἔγγραφο τοῦ 1663 ἐκ Μυκόνου.

Ἡ προίξ τῆς γυναικός.

γύναικος ὁ, πολλαχ. γέναικος Κύπρ. (Μέναικ. Καλοπα-
ναγιώτ. Μουτουλ. Πεδουλ. Πρόδρομ. κ.ά.) γέναιτσος Δ.
Λιπέρτ., Τζιουπρ. Τραούδ., 2, 96 ῥ'ναίλους Λέσβ.

Μεγεθ. τοῦ οὗς. γυναικα. Διὰ τὸν ἀναβιβασμὸν τοῦ
τόνου πρὸς δῆλωσιν τοῦ μεγεθ. βλ. Γ. Χατζιδ., ΜΝΕ 2,99
κῆξ.

1) Ἡ ὑψηλόσωμος γυνή ἐνθ' ἄν. : Εἶντα γέναικος!
Κυπρ. Μωρέ, τί γύναικος εἶναι ἡ Φροσύνη Ἀθῆν. Συνών.
γυναικάρα. 2) Ἡ κακῆς διαγωγῆς γυνή, τὸ γύναιον
Κύπρ.—Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν. : Ὁ γέναικος, υἱέ μου, πολ-
λὰ μπορεῖ νὰ κάμη Κύπρ. || Παροιμ. Ὁ γέναικος ἔμπῳν
τοῦ θκιαδίου || Ποίημ.

Εἶδες, παπᾶ - Γιωρκή, κακὸν οἱ γέναιτσοι ποὺ κάμαν;
ἐκόψαν τῷ ἐκοντούρεψαν τέλεια πικρὸν τὰ μαλλιά τους
Δ. Λιπέρτ., ἐνθ' ἄν. Συνών. ποῦτανος, ρούφιανος.

γυναικοσειριά ἡ, Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ.
Γορτυν. Δίβρ. Μανιάκ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Ὀλυμπ. Παιδε-
μέν. Ποταμ. κ.ά.) γυναικοσειριά Πελοπν. (Μεσσην.) ῥ'νι-
κουσειριά Εὐβ. (Ἀκρ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ σειριά.

Ἡ γενεὰ τῆς συζύγου ἐνθ' ἄν. : Ποῦ νὰ τὰ βγάλλη πέρα
ὁ Διονύσης μὲ τόση γυναικοσειριά! Πελοπν. (Γαργαλ.)
Ἀπὸ γυναικοσειριά ὁ Παναϊώτης ἄλλο τίποτις, ὀχτὼ
ἀδέρφια ἔχει ἡ νοικοκυρά του, χῶρια τὰ ξαδέρφια Πελοπν.
(Μεσσην.) Ἐχου μὲ γᾶλ' ῥ'νικουσειριά κι δὲ βρουλαβαῖν'
ἡ ῥ'ναῖκα μ' νὰ στρών' κι νὰ ξιστρών' Εὐβ. (Ἀκρ.) Ἀπ'
τ' ῥ'νικουσειριά μ' εἶχαμι κι κλέφτις κι ψεύτις κι κατερ-
γαραίους, ἀπονκεῖ ἔμμεσι οὐ γιὸς μ' αὐτόθ. || Ἀσμ.

Ὁ Γιάννος πάει τὰ Γιάννενα κι ὁ Κωστατῆς τὴν Πόλη
κι ὁ Νίκας τ' Ἀγγελοκάστρο 'ς τὴ γυναικοσειριά του
Πελοπν. (Παιδεμέν.)

Ποῦ ἦτανε, ποὺ μῶλειπε; | ποῦ ξενοκοιμότανε;

—Ἦτανε 'ς τὴμ πεθερά | καὶ 'ς τὴ γυναικοσειριά
(βαυκάλ.) Πελοπν. (Γορτυν.)

Ποῦ ἦσουνα πουλλάκι μου, | χαμωλουλουδάκι μου;

—Ἦμουν 'ς τὴμ πεθερά μου | καὶ 'ς τὴ γυναικοσειριά μου
Πελοπν. (Μανιάκ.) Συνών. γυναικοσόι. Πβ. ἀν-
τροσειριά, διὰ τὸ ὅπ. βλ. ἀντροσειριά.

γυναικοσκατούλα ἡ, Κουφονήσ.

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ σκατούλα.

Τὰ γυναικεῖα κόπρανα.

γυναικοσόι τό, Ἡπ. (Δέλβιν. Μαργαρίτ.) Πελοπν.
(Κλειτορ. Κορινθ.) — Λεξ. Ἡπίτ. γυνικουσόι Ἡπ. (Δωδών.
Ζαγόρ. Κουκούλ. κ.ά.) Μακεδ. (Βόιον) ῥ'νικουσόι Μακεδ.
(Δεσκάτ.) ῥ'νικουσόι Μακεδ. (Γήλοφ. Δασοχώρ. Δεσκάτ.
κ.ά.) γυναικόσογο Πελοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Βούτσ. Γαργαλ.
Δίβρ. Κλειτορ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.
Ποταμ. κ.ά.) ῥ'νικόσουγου Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)
γεναικουσόι Θεσσ. (Κακοπλεύρ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ σοί.

Ἡ γενεὰ τῆς συζύγου ἐνθ' ἄν. : Τὸ γυναικοσόι σου σ'
ἔφαγε Πελοπν. (Κλειτορ.) Αὐτὸς κρατάει ἀπὸ τὸ γυναικό-
σογό μου αὐτόθ. Δὲ μᾶς καταδέχεται τώρα μὲ τὸ γυναι-
κόσογο ποὺ 'κανε αὐτόθ. Ὁ Γιώργης πεθίνισκε γιὰ τὸ γυ-
ναικοσόι του (πεθίνισκε = ἐνδιεφέρετο πολὺ) Ἡπ. (Μαργα-
ρίτ.) Θὰ πᾶμε 'ς τοὺ γυνικουσόι Ἡπ. (Δωδών.) Σήμερα
μῶρθι βουλικά νὰ ἰδῶ 'ς τοὺ χουριὸ ὅλου τοῦ ῥ'νικουσόι μ'
Μακεδ. (Δεσκάτ.) || Ἀσμ.

Κάνον τὴν πλάκα πιθιρά, τὴ μαύρη γῆς γεναῖκα
κι αὐτὰ τὰ λεανουστουρναρα ν-ῶλα γεναικουσόι
(μοιρολ.) Θεσσ. (Κακοπλεύρ.)

Ἀργυρὸ ξυράφι | καὶ μαλαματένιο,

τραυὰ ἀγάλη - ἀγάλη | σὲ γαμπροῦ κεφάλι,

τρέχα μὴν ἀφήσης | καὶ τὸν ἀσκημήσης

'ς τὰ πεθερικά του, 'ς τὸ γυναικοσόι

Ἡπ. (Δέλβιν.) Συνών. γυναικοσειριά.

γυναικόσπιτο τό, Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ σπιτί.

Οἰκία εἰς τὴν ὁποῖαν κατοικοῦν μόνον γυναῖκες. Ἀντίθ.
ἀντρόσπιτο.

γυναικοστασίδι τό, Στερελλ. (Σιβ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ στασίδι.

Τὸ μέρος τοῦ ναοῦ, ἐνθα ἴστανται αἱ γυναῖκες. Συνών.
γυναικαρεὸ 1, γυναικειο (εἰς λ. γυναι-
κειος Β 1), γυναικήσιο (εἰς λ. γυναικήσι-
ος 2), γυναικίδι, γυναικίτης, γυναικωνί-
της γυναικωτίκι, γυναικωτό (εἰς λ. γυ-
ναικωτός 5).

γυναικοσυγγένεια ἡ, ἐνιαχ. γυναικοσυγγένεια Πε-
λοπν. (Βάλτ. Βερεστ. Γαργαλ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν.
Ποταμ. κ.ά.) γυναικοσυγγενεά Πελοπν. (Κλειτορ.)

Ἐκ τῶν οὗς. γυναικα καὶ συγγένεια.

Ἡ γενεὰ τῆς συζύγου ἐνθ' ἄν. : Ἡ γυναικοσυγγενεά
σου μ' ἔφαγε μὲ τὴ μαρτυρία της (εἰς τὸ δικαστήριον) Πελοπ.
(Κλειτορ.) || Ἀσμ.

